

ΣΤΑ ΣΤΗΘΗ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΟΥ

Φωτοστολίζουνε γλυκά τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέργια
καὶ χύνουνε ἀναλαμπές καὶ λάμπες ἀσημένιες,
μὰ σὺ φωτίζεις περὶ γλυκὰ καὶ λάμπεις περὶ αἰθέργια
κι' ἀνάβεις μέσα στῆς καρδιῆς φωτιῆς ἀγιομυρμένιες.

Σὰν μιὰ λαμπάδα φωτεινὴ σκορπίζεις θεῖο μῦθο,
καὶ συνταράξεις τῆς καρδιῆς μὲ κάποιο μεγαλεῖο
ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ φανταστῶ· καὶ βλέπω γύρω-γύρω
νὰ σὲ θαυμάζουν σὰν θεὰ γιὰτ' ἔχεις βλέμμα θεῖο.

Ἔτάνει γιὰ ἴμένα ἢ λάμπις σου. Εἶνε φωτιὰ μεγάλη!
Γιὰτ' ἀνοιξε μέσ' τὴν καρδιὰ μιὰ φλόγα θεογεμένη.
Μὲ μιὰ σου λέξι μοναχὰ ἀπὸ καρδιὰ βγαλμένη
θὰ σβύσῃ ἢ τόση φλόγα της..... Καὶ μέσα στὴν ἀγκάλη.

Ὡσὰν πουλὶ μέσ' τῆ φωληὰ θὲ νάρθω νὰ σοῦ ψάλλω
τὰ περὶ γλυκὰ τραγούδια μου· θὰ νοιώσω περὶ σιμά σου
τῆ φλόγα περὶ θερμότερη καὶ θάβρω περὶ μεγάλο
παράδεισο παρθένα μου στὰ στήθη τὰ δικά σου.

Μίμης Σοκόπουλος.

ΠΟΤΕ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ

Ἡρώτησάν ποτε τὸν σοφὸν Ἀραβὰ Βουζουρτζόρ :

«Πεῖθόν τὸ ἄριστον τῶν δώρων, ὅτερ ὁ (θεὸς) χορηγεί εἰς τὸν ἄνθρωπον;» — «Νοῦς ὀρθὸς ἔμψυτος», ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. — «Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔλαβε τοιοῦτον, τί πρέπει νὰ ἔχη;» — «Παιδείαν. ἢν ἐφείλει εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μεταδίδῃ». — «Καὶ ἂν στερηθῆαι Παιδείας;» — «Πρέπει τότε νὰ ἔχη καλὸν χαρακτῆρα, ὀδηγοῦντα αὐτὸν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἄνθρώπους καὶ νὰ φέρεται καλῶς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ὡς καὶ πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ.» — «Καὶ ἂν δὲν εἶναι προικισμένος διὰ τοιοῦτου χαρακτῆρος;» — «Ἄς καλύπτῃ τότε διὰ τῆς σιωπῆς τὸ ἐλάττωμά του.» — «Ἀλλ' ἂν δὲν δύναται νὰ σιωπᾷ;» — «Τότε πλέον ἄς ἀποθάνῃ· ἐὰν πάντων τῶν προτερημάτων τεύτων στερηθῆαι ὁ θάνατος εἶναι δι' αὐτὸν προτιμώτερος τῆς ζωῆς.»